

Sombre gedachten schiep een sombre tijd,
het leven lag, gelijk een schip in trage
wateren, en een stem sprak dat de lage
luchten alles omsloten voor altijd.

Er was geen licht, er was geen lucht: de handen
verslaptten, omdat zij van hoop leeg waren;
denkers doken naar wrede trotse maren
dat ze hun ziel behoedden voor verzanden.

Dichters wendden zich van de levens-sferen
wederbegerend wat in d'eeuwen sliep,
of lokten d'ogen en verbleekten diep
beproevende op hun eigen hart te teren.

In de zware tijd die zo langzaam streek
was 't dat een moedloze berusting groeide
en opkwam met geloof van de vermoeide
wereld wier oude gang een eeuwge leek.

Maar onderwijl werd in beneden-lagen
ver van het mistroostig ras dat heerste op aard
met smart ontvangen, en in pijn gebaad
de nieuwe kracht, die ons omhoog zal dragen.

Henriëtte Roland Holst – van der Schalk (1869-1952)

*Uit: Bloemlezing uit de gedichten van Henriëtte Roland
Holst – van der Schalk.*

Gekozen en ingeleid door G. Stuiveling

Uitgeverij: W.L.&J.Brusse, Rotterdam (1951)

“wederbegerend wat in d'eeuwen sliep”